

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

listopad 2016

10. ročník / 11. číslo

*„... bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“
(L 14, 14b)*

Z kázání svatého opata Bernarda

Spěchejme k bratřím, kteří nás očekávají

K čemu je svatým naše chvála, k čemu je jim naše oslavování, k čemu i tento dnešní svátek? Co znamenají pozemské pocty pro ty, jimž podle spolehlivého Synova příslibu prokazuje poctu nebeský Otec? Co pro ně znamená, že je velebíme? Svati nepotřebují, abychom je uctívali, a naše zbožná oddanost jim nepřináší žádný zisk. Je jasné, že to není důležité pro ně, ale pro nás, když s úctou slavíme jejich památku. Přiznávám se, že při vzpomínce na ně pocítuji, jak se ve mně probouzí mocná touha.

Především v nás památka svatých vzbuzuje nebo posiluje touhu patřit do jejich společnosti, která je pro nás tak žádoucí, a stát se spoluobčany a společníky blažených duchů, připojit se k shromáždění patriarchů, k zástupům proroků, radě apoštolů, velikému množství mučedníků, sdružení vyznavačů, sborům panen, být pohromadě a radovat se ve společenství všech svatých. Očekává nás obec prvorozených křesťanů, a my o to nedbáme; touží po nás svatí, a my si toho nevážíme; čekají na nás spravedliví, a my na to nehledíme.

Vzchopme se už konečně, bratři, povstaňme s Kristem, usilujme o to, co pochází shůry, a myslíme na to. Vzhlížejme s touhou k těm, kteří touží po nás, spěchejme k těm, kteří nás očekávají, předložme přání svého srdce těm, kteří nás vyhlížejí. Přejme si nejen být ve společnosti svatých, ale mít i účast na jejich štěstí, a toužíme-li po jejich přítomnosti, ucházejme se velmi horlivě také o to, abychom měli účast na jejich slávě. V této ctižádosti není nic zhoubného a vroucí touha po takové slávě není nic nebezpečného.

A druhá touha, která nás naplňuje při slavení památky svatých, směřuje k tomu, aby se i nám ukázal Kristus, náš život, tak jako se ukázal jim, a abychom se také my s ním ukázali ve slávě. Neboť zatím se nám Kristus, naše hlava, nepředstavuje tak, jak je nyní, ale máme ho před očima v té podobě, jakým se pro nás stal: ne s korunou slávy, ale ověnčený trním našich hříchů. Bylo by hanbou stát se zhýčkaným údem, když patříme k hlavě, korunované trním; zatím není žádný purpur ke cti, ale spíše na posměch. Až Kristus přijde, už se nebude zvěstovat jeho smrt, abychom věděli, že i my jsme už mrtví a že náš život je skrytý s ním. Tehdy se ukáže oslavená hlava a s ní budou zářit oslavené údy, neboť on přemění naše ubohé tělo, aby to odpovídalo slávě, kterou má hlava, to jest on sám.

Po této slávě tedy bezpečně dychtíme s celou ctižádostí. Abychom směli v tuto slávu doufat a ucházet se o tak velikou blaženost, k tomu je ovšem třeba velice toužit také po pomoci svatých, aby nám bylo dáno na jejich přímluvu, čeho nemůžeme sami dosáhnout.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Kříže

Kalendárium

1. listopadu od 18,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže bude společně slavit slavnost Všech svatých a vzpomeneme též na naše zesnulé.

9. listopadu od 17,30 se v Communii bude konat další povídání nazvané Starokatolický seminář. Zde se máte možnost dozvědět něco bližší o teologii a starokatolické víře.

16. listopadu od 17,00 se v Communii bude konat v pořadí již druhý Modlitební večer.

20. listopadu 2016 (neděle Krista Krále) se bude v rotundě v záběru bohoslužby konat farní shromáždění, které bude převážně volit novou farní radu! Proším případné zájemce o kandidaturu do farní rady či návrhy na jiné osoby, prosím, pošlete na mail: **biskup.dusan@starokatolici.cz**. Pokud se nesejdeme v požadovaném počtu 31 členů farní obce nad 15 let, bude se farní shromáždění opakovat **27. listopadu 2016 (1. adventní neděle)** opět v závěru bohoslužby.

21. listopadu od 18,00 se v Communii bude konat další beseda z cyklu přednášek a besed se zajímavými hosty. Naším hostem bude tentokrát známá socioložka PhDr. Jiřina Šiklová, CSc.

22. listopadu od 18,00 opět zveme do rotundy ekumenického hosta, aby nám posloužil Božím slovem. Tentokrát mezi nás zavítá superintendent Evangelické církve metodistické Petr Procházka. Po bohoslužbě bude opět následovat beseda při kávě a malém občerstvení v Communii.

30. listopadu od 17,30 se v Communii se bude konat další Starokatolický seminář.

Kalendář farní obce

Nabídka hlídání dětí pro rodiče, kteří si potřebují v úřední dny zařídit své věci, nebo si jen v klidu chtějí číst knihu v parku na lavičce či jinak relaxovat samozřejmě stále platí. Jen budeme muset z důvodu školního rozvrhu sestry Moniky přesunout tyto dny na středy odpoledne a to **1. a 3. středy v měsíci**, čas zůstává stejný, tj. **od 13,00 do 18,00**. Jen prosím rodiče, aby svůj případný zájem dali sestře Monice vědět alespoň den dopředu na mail (madlova@starokatolici.cz), pokud je to možné, aby s tím mohlo počítat a připravit pro děti nějaký program. V nutných případech stačí alespoň zavolat předem (+420 607 010 980).

Modlitební večery se bohužel budou muset kvůli rozvrhu sestry Moniky přesunout pouze na **3. středu v měsíci od 17 hod.** Případně se obraťte na sestru Moniku (madlova@starokatolici.cz), kteří docházíte či chcete chodit, aby se zkusil najít případně ještě další vhodný termín.

Na přelomu října a listopadu 2016 se naše farnost zapojila do projektu Mezinárodní vězeňské společnosti, která se snaží zajistit vánoční dárky pro děti, jejichž rodiče jsou ve vězení. V prosincové Křížovatce předáme informace o tom, kolik se nám povedlo celkem vybrat peněz (zatím jsme na částce Kč 2 967,-). Pokud byste chtěli ještě přispět, je čas do 15. listopadu 2016 a to bankovním převodem na **č. ú.: 192 290 6399 / 0800** (do zprávy pro příjemce napište „vánoční dárek) nebo hotově do rukou sestry Moniky. Předem všem děkujeme!

Událo se

17. října od 18,00 se v Communii konala první beseda z cyklu přednášek a besed se zajímavými hosty. Naším prvním hostem byl český psycholog Jeroným Klimeš, který hovořil na téma: „Čtyři cesty, jak člověk potkává Boha“. Během besedy se hodně pan doktor věnoval problému vztahů a jejich udržitelnosti v dnešní době na základě toho, zda jsou partneři věřící, s dětmi atd. Besedu moderoval náš kněz Jan Jandourek.

25. října od 18,00 jsme pozvali na bohoslužbu v rotundě ekumenického hosta, kněze římskokatolické církve P. Josefa Ptáčka. Ten nám posloužil Božím slovem a pak s námi strávil ještě příjemné necelé dvě hodinky povídáním v Communii.

Narozeniny v říjnu slaví:

Nina Antošová, Marcel Čížek, Robert Hula, Amélie Anna Kaplanová, Tereza Komárková, Tomáš Kordáč, Martin Kováč, Michal Merhaut, Angelika Petáková, Miloš Síbek, Daria Veselá, David František Wagner, František Zeman.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

1. 11. – Slavnost Všech svatých

Da 7,1-3.15-18

Ž 149

Ef 1,11-23

L 6,20-31

Svatí. Jejich prostřednictvím chtěl Bůh světu něco sdělit, něco o své lásce, něco o tom, že lze být plně člověkem a přitom patřit nebi.

Dnešní den je slavnost toho, co Bůh dokáže s naší nedokonalostí, i když mu v tom často bráníme. Naše svatost se asi už neosvědčí v římských arénách (i když šelmy ve svém životě také potkáváme), ale stejně jako ti první hrdinové můžeme vynikat věrností, přímostí, stálostí, poctivostí a nadšením.

Ten obrovský zástup svědků - to jsou ti, kteří dokázali, že následování Krista je možné a naše místo je mezi nimi. Největší část zástupu ovšem tvoří ti, o nichž nic nevíme. Jenom to že jsou, a že musí být. Svatí, o jejichž svatosti ví jen Bůh. Svatí bez soch a svatozáří, anonymní svatí.

I v každém z nás je zárodek budoucího světce, je v nás svatost, jen je třeba s ní umět zacházet.

2. 11. – Památka zesnulých

Da 12,1-3 (Iz 25,6-9; Mdr 3,1-9; 2Mak 12,43-45)

Ž 23 (Ž 42; Ž 103; Ž 116)

Ř 5,5-11 (Ř 8,14-23; 1K 15,20-28; 1Te 4,13-18)

Mt 25,31-46 (L 12,35-40; J 5,24-29; J 11,32-44; J 14,1-6)

Na Kristu už se stalo to, co máme my, věřící v něho, ještě před sebou. Adam jako praotec utváří osud následujících generací, v Adamovi jsme podřízeni smrti, jsme omezení, křehcí a dočasní. Kristus ten osud mění. Kdo patří jemu, patří životu, patří naději a věčnosti. Kdo patří Kristu, vstane z mrtvých jako on a setká se s ním. Zní to možná jako pohádka, a pohádky mají vždycky šťastný konec. Ale od chvíle kdy Ježíš na kříži zvítězil nad smrtí, zvítězil i nad mou a tvou konkrétní smrtí. Ukázal, že i ve tmě smrti svítí jeho světlo. Smíme žít. Budeme žít, protože on žije. A to platí i o našich zemřelých. Naše modlitby jsou projevem lásky, našeho věčného spojení s nimi ve společenství svatých.

6. 11. – 32. neděle v mezidobí

Ag 1,15b-2,9

Ž 145

2Te 2,1-5.13-17

L 20,27-38

Je opravdu zvláštní, že s některými věcmi, které patří neodlučitelně k životu, se lidstvo za celou dobu svého bytí nevyrovnalo. Je to hlavně existence smrti, která je na jedné straně neúprosnou jistotou a na druhé straně něčím, na co pořád narážíme jako na záhadu, která je sice v různých kulturách proklamována jako vyřešená, ale která na nás pořád svou temnotou působí. Jsou lidé, kteří sice tvrdí, že se se smrtí vyrovnali, že nepotřebují berličky náboženství, ale když je ohrožen jejich vlastní život, ztrácejí svůj moudrý nadhled a chovají se úplně jinak. Na druhé straně je mezi křesťany hodně rozpaků nad pojmem vzkříšení a ve skutečnosti i málo víry ve vzkříšení.

Moc toho o naši věčné budoucnosti nevíme, ale jedno je jisté: ani smrt nás neodloučí od Boží lásky. A chce-li člověk život v plnosti, život, který není definitivně likvidován smrtí, pak je zásadní otázkou, zda a jak zná Boha. To není otázka po něčem, co by také mohlo k životu patřit, ale po něčem, co v sobě řešení života nese.

13. 11. – 33. neděle v mezidobí

Iz 65,17-25

Iz 12

2Te 3,6-13

L 21, 5-19

Pán Ježíš asi nemyslel jen na události roku 70, kdy byl Jeruzalém dobyt a skoro celý zničen Římany, ale to, co vykreslil, se ukázalo jako model historie, která se stále opakuje, protože historie není jen seriál o hrdinských činech, velikých objevech a zápasech o lepší svět, ale také seriál hororů, násilí a utrpení. A křesťané nemůžou počítat s tím, že se něčemu takovému vyhnou. Ježíš neslibuje učedníkům poklidný život, neslibuje, že se jich nebudou týkat bolesti a zmatky. Musí počítat s tím, že je budou pronásledovat dokonce i ti, kteří jsou považováni za Boží zástupce, musí počítat s nenávisť a zradou dokonce i ve vlastní rodině.

*Ale ještě dřív, než začne Ježíš vyprávět o hrůzách, které znala židovská tradice jako průvodní jevy posledních dob, říká: **Neděste se!** I když je dost důvodů se bát, Ježíš žádá odvahu. A ta odvaha má důvod, má reálné opodstatnění, je v Boží pomoci pro ty nejtěžší dny.*

V tom dnešním evangeliu, které je tak trochu horror, je vlastně veliká bezstarostnost Božích dětí a ta je silnější než všechny špatné zprávy.

20. 11. – 34. neděle v mezidobí (Opětovného příchodu Páně – Krista Krále)

Jr 23,1-6

L 1

Ko 1,11-20

L 23,33-43

Král začíná vládnout. Vyhláší slova milosti, která mažou vše, co bylo, a uvádějí hříšníka do Božího království. Protože Boží království prostupuje okolí popraviště, kde za nás umírá náš Pán. Umírající lotr, který slyší: „Dnes budeš se mnou v ráji“, je vlastně jediný člověk, o kterém víme, že je tam, kam všichni směřujeme. A jak dlouho trvá cesta do ráje? Matematicky vzato, pokud Ježíš umírá ve tři hodiny odpoledne a zločinci po své pravici slibuje, že ještě dnes, tedy do půlnoci, s ním bude v ráji, pak cesta z pozemského života do věčnosti trvá maximálně devět hodin. Tuším, že když jsem naposledy letěl z Prahy do New Yorku, bylo to 9 a půl. Takže příště jediné nebeské aerolinie. Ovšem pozor - ty startují pouze z Golgoty...

27. 11. – 1. neděle adventní

Iz 2,1-5

Ž 122

Ř 13,11-14

Mt 24,36-44

V dnešním úryvku evangelia jako by Ježíš nahlas uvažoval, že naše klasické představy o tom jak se Bohu zalíbit, jsou nebezpečně naivní, takové náboženské, protože každé náboženství vždycky dobře ví, jak se to dá zařídit, aby se člověk Bohu líbil, pouze v tom, které nám přinesl Ježíš, jsou ta Boží kritéria soudu úplně jiná než bychom si představovali. Dva se snaží na poli, ale jen jeden projde Božím sítem, dvě melou obilí a jenom jedna bude přijata.

Je umění překonat tu adamovskou autonomii, které my rádi říkáme svoboda a ve skutečnosti je to svévole. Až se Pán vlomí do našich dějin, projde sítem jeho soudu jen ta nebo ten, kdo je schopen se smířit s tím Bohem, který přichází - i když je úplně jiný, než si jej malují naše představy. To se stalo starozákonní církvi - minula svého Pána a to se může stát i nám. Hospodinův den přijde, ale bude pro všechny velikým překvapením.

Bděme, neboť nevíme, kdy Pán domu přijde.

30. 11. – Svátek sv. Ondřeje

Ř 10,9-18

Ž 19

Mt 4,18-22

Slavíme svátek sv. apoštola Ondřeje. Víme o něm, že byl rybářem, pocházel z Galilejské Betsaidy a patřil mezi učedníky Jana Křtitele. Když poznal Ježíše, tak to líčí Jan, přivedl k němu i svého mladšího bratra Šimona Petra. Podle tradice zemřel mučednickou smrtí roku 60 v Achaji - přivázan na kříž ve tvaru X.

„Pojď za mnou“ řekl Ježíš, a stačilo to. My máme také své životní úlohy, své představy, zájmy, plány a touhy. Ale může se nám stát, že Ježíšovi s námi půjde o něco jiného, že co se nám zdá důležité, on považuje za vedlejší. On nás volá k tomu, co se jemu jeví jako zásadní a chce, abychom všechno ostatní hodili za hlavu. Jedno s Ondřejem a ostatními máme společné: když Ježíš vstupuje do našeho života, mění jeho základní osnovu. A vždycky nás chce celé. On ví, jaká je naše kapacita a jaké jsou naše možnosti. Ale od té chvíle, kdy vykročíme za ním, už to není jen naše, ale jeho kapacita, jeho síla a jeho možnosti. A jeho čas, který není ztrátový.

Životopisy svatých

sv. Martin z Tours

Jistě všichni známe známou pranostiku o zimě, kterou určí právě to, zda Martin přijede na bílém koni. Tedy pokud bude sněžit na svátek sv. Martina, tj. 11. listopadu, bude zima bílá jak z obrázků od Lady. To je také možná to jediné, na co si v případě sv. Martina vzpomeneme. Svatý Martin však rozhodně není jen symbolickou rosničkou na žebříčku. Jeho životopis je mnohem více inspirativní...

Martin se narodil kolem roku 316 v Panonii (na území dnešního Maďarska). Otec Martina byl vysoký vojenský důstojník a doufal, že syn půjde jednou v jeho stopách, proto ho i pojmenoval podle římského boha války, jehož jméno je Mars. Velmi brzy po Martinově narození se jeho rodina přestěhovala do severní Itálie, do Pavie. Zde se Martin seznámil s křesťanstvím, kterého oslovilo natolik, že se stal čekatelem na křest. Převážně ho oslovovala spiritualita egyptských a syrských poustevníků, což možná do budoucna také ovlivnilo jeho asketický způsob života. Jeho otec však nesdílel se svým synem jeho nadšení k jednomu Bohu a tak již v patnácti letech, tedy o dva roky dříve než bylo běžné ho donutil nastoupit vojenskou kariéru.

Brzy na to byl Martin přeložen do Armie v severní Galii (dnešní Francie), asi někdy v roce 334. Tam strávil také většinu svého života ve vojenské službě, kterou sice příliš nemiloval, ale plnil všechny rozkazy bez odmlouvání a se spolehlivostí. To mu také vysloužilo důstojnickou hodnost. I přes vojenský život však nezapomínal na svou křesťanskou víru a jeho chování se tak velmi lišilo od ostatních v oddíle. Choval se bratrsky i ke svému otroku, čímž si občas vysloužil posměšky. Přibližně do tohoto období také spadá známá legenda o sv. Martinovi, jak se žebrákem u městské brány rozdělil o svůj plášť, protože neměl nic jiného, co by chudákovi třesoucímu se zimou v chladném dni mohl nabídnout.

Následující noc pak Martin ve snu spatřil samotného Krista, který k němu přišel zahalen onou půlkou pláště, kterou dal žebrákovi a řekl: „Tímto pláštěm mě oděš Martin, který je teprve na cestě ke křtu.“ Můžeme v tom vidět určitou symboliku se slovy našeho Pána, které známe z evangelia o tom, že cokoliv učiníme tomu nejmenšímu, jako bychom učinili přímo Kristu.

Po této vizi nečekal Martin již příliš dlouho a na Velikonoce 339 se nechal pokřtít. Jeho srdce sice toužilo po svátostné službě, ale kvůli svým vojenským povinnostem setrval u armády ještě 15 let než se definitivně rozhodl tyto řady opustit. Služba vojáka a služba Bohu se nedala kombinovat. Po té směřovali jeho kroky do Poitiers, kde byl biskup Hilarius, jehož osobou byl Martin uchvácen. Jistě tedy považoval za velkou čest, že se mohl stát jeho žákem. Z rukou biskupa pak také přijal nižší svěcení a stal se nejprve exorcistou.

Životopisy svatých

Na základě dalšího snu o jeho rodičích se rozhodl za nimi opět vypravit s nadějí, že se mu povede je přivést ke křesťanské víře. Jeho rodiče byli tou dobou již zase v Panonii a tak jeho kroky směřovali právě tam. Jeho evangelizační snahy však měly úspěch pouze u matky. Otec o křesťanství nechtěl ani slyšet. K tomu se Martin připletu ještě do spolu s ariány, proto byl nakonec nucen rychle Panonii opustit a odejít do Itálie, kde se rozhodl žít životem poustevníka. S herezi rozmáhající se v té době převážně právě v ariánském směru se rozhodl bojovat modlitbou prováděnou ve vnitřním soustředění v ústraní.

Biskup Hilarius si ho však pozval zpátky do Poitiers, aby mu udělil jáhenské a následně i kněžské svěcení. I přesto však si Martin vyžádal možnost žít kousek stranou za městem, aby se dál mohl oddávat své spiritualitě. Tam se však kolem něj začali shromažďovat muži, kteří také toužili po asketickém životě. Martin tak dal základ mnišské komunitě, ze které později vznikl benediktýnský klášter v Ligugé a v Marmoutier.

V to době se také začali šířit legendy o jeho zázračných divech, říká se, že mezi ně patřilo i zázrak oživení dvou lidí. Není se pak co divit, že lid chtěl zvolit za biskupa právě jeho, když ve městě Tours zemřel biskup Libor. Martin se chtěl tomuto vyhnout. Legenda vypráví, že se chtěl před volbou schovat mezi husy. Ty ho však svým hlasitým kejháním prozradili. Proto se také husa dostala mezi jeho atributy (a i proto se na jeho svátek již tradičně peče svatomartinská husa).

Martinovi nakonec nezbylo nic jiného než volbu přijmout. Stalo se tak v roce 371, kdy byl i vysvěcen. Z Tours se pak vydal na mnohé misijní cesty a stal se tak známým evangelizátorem a bojovníkem za čistotu křesťanské víry. Bojoval se všemi projevy pohanství, hereze a bludařství. Navštěvoval všechny své farnosti a to buď pěšky, na oslu či malou loďkou. Všechny jeho misijní cesty byly většinou doprovázeny zázraky a stal se tak velmi oblíbený převážně u chudého obyvatelstva.

Martin zemřel v pozeňnaném věku 80 let na jedné ze svých misijních cest v Candes vyčerpan nemocí 8. listopadu 397. Jeho ostatky pak byly převezeny do Tours a na jeho pohřeb přišly velké zástupy chudých lidí. Jeho den rozloučení se konal 11. listopadu a stal se tak i dnem jeho památky. Velmi brzy se město Tours a kaple (později velká bazilika, která byla mnohokrát poničena, současná podoba baziliky je z roku 1900) stala významným poutním místem.

Za velkou relikvií je považován právě legendární Martinův plášť, který je v současné době uložen v královském paláci v Paříži.

Farní vyúčtování za měsíc říjen 2016

Příjmy:

sbírky	4 445,-
dary	1 100,-
příspěvky.....	1 832,-
úroky z účtu (září + říjen)	823,-
CELKEM:	8 200,-

Výdaje:

Communio (nájem).....	843,-
Communio (služby)	280,-
Telefonica O2 (telefon a internet).....	898,-
varhanní doprovod.....	1 750,-
poplatky za účet (září + říjen)	46,-
srážková daň za úrok (září + říjen)	156,-
květiny do rotundy	185,-
občerstvení na farní programy	137,-
dárek pro přednášejícího hosta	144,-
dekorace na bohoslužbu (9. 10.)	148,-
úklidové prostředky do Communia.....	70,-
elektro a instalátérské opravy v Communiu.....	7 080,-
svíce do rotundy.....	376,-
záloha na elektřinu (rotunda + Communio)	15 270,-
CELKEM:	27 383,-

ROZDÍL: -19 183,-

Běžný účet k 31. 10. 2016:	1 377 926,-
Pokladna k 31. 10. 2016:	45 553,-
CELKEM:	1 423 479,-